

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost namítá, že v daném případě zřejmě musily vzniknouti pochybnosti o tom, zda zcizovací cena 6.000 Kč ve smlouvě uvedená odpovídá obecné hodnotě, neboť st-lé již v přiznání tuto okolnost zdůraznili. Mohl proto úřad použití ustanovení § 9 prav. a položit za základ pro výpočet obecnou hodnotu. Je sice pravda, že spočívá to ve volném uvážení úřadu, avšak úřad nesmí tohoto svého práva zneužít a porušit svým rozhodnutím obecné pojmy právní slušnosti a spravedlnosti.

Námítka ta není důvodna.

Paragraf 5. odst. 2 dávk. prav. stanoví, že za zcizovací a nabývací hodnoty platí zpravidla zcizovací a nabývací ceny. Paragraf 9 prav. určuje, kdy úřad může na místo zcizovací ceny vzít vyšetřenou obecnou hodnotu, a v poslední větě odst. 1 praví, že o tom, jsou-li v daném případě podmínky pro to, aby byla vzata za základ obecná hodnota v době zcizení, rozhoduje úřad podle volného uvážení. Nss obdobné ustanovení dávk. ř. č. 545/1920 Sb. vyložil v nál. Boh. A 4966/25 v ten rozum, že strana nemá nároku na to, aby úřad vzal za základ pro vyměření dávky na místo ceny obecnou hodnotu nemovitostí, a že o tom, jsou-li v konkrétním případě dány podmínky pro takový postup, rozhoduje úřad podle volného uvážení. Na tomto názoru setrval nss v četných judikátech pozdějších i podle pravidel dávk. č. 143/1922 Sb.

Jestliže tedy v daném případě úřad nevyhověl návrhu strany, aby za základ vyměření dávky vzata byla obecná hodnota nemovitosti na místo zcizovací ceny, neporušil tím žádného práva st-lů (§ 2 zák. o ss). — — —

Zbývá tedy jediné otázka, zda částka úřadem uznaná za zcizovací cenu skutečně odpovídá zcizovací ceně prodané nemovitosti ve smyslu § 5 dávk. prav. Stížnost v tom směru namítá, že vlastní zcizovací cena je pouze 3.000 Kč, další částka 3.000 Kč pak že je úplatou za to, co kupující v budoucnosti získají zcelením a zaokrouhlením svého majetku a tedy nikoliv úplatou za prodaný pozemek.

Nss neshledal tento názor stížnosti správným.

Úplata za výhodu, záležející v tom, že nabyvatelé koupí sporného pozemku docílí zcelení svého majetku, není než úplatou za zvláštní vlastnost převáděného pozemku — třeba tato vlastnost jevila se významnou a cennou jen právě pro tyto nabyvatele — a tvoří tedy součást ekvivalentu, kterého se zcizitelům dostává za převod nemovitosti samé, čili součástí zcizovací ceny ve smyslu § 5 dávk. prav. Právem tedy úřad uznal zcizovací cenu částkou 6.000 Kč. Okolnost, že cena ta není snad přiměřena obecné ceně pozemku, nýbrž je cenou zvláštní obluby, je irelevantní (srov. Boh. A 11.782/35).

Č. 12.010.

Dávka z přírůstků hodnoty nemovitosti: Povinnost strany podati úřadu oznámení o převodu, podléhajícím dávce, je splněna

teprve, když oznámení skutečně na vyměřující úřad došlo; zašle-li strana oznámení poštou, činí tak na vlastní nebezpečí.

(Nález ze dne 5. září 1935 č. 17.742/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 11.466/34.

Věc: Marie K. v N. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: V odvolání ze záručního platebního rozkazu zem. inspektorátu pro zem. dávky z 8. října 1932 namítala st-lka, že předpis dávky jest promlčen, poněvadž zcizitelé učinili oznámení o převodu již dne 26. února 1920. Námitku tu žal. úřad zamítl nař. rozhodnutím v podstatě z důvodu, že toto oznámení k zem. inspektorátu nedošlo, ve spisech není, a straně se nepodařilo prokázat, že skutečně oznámení to podáno bylo. Potvrzení obecního starosty z 23. ledna 1933 nemůže podati důkaz o oznámení převodu, ježto se vymyká kompetenci obecního úřadu zjišťování podobné skutečnosti, nehledíc ani k tomu, že toto potvrzení uvádí, že starostovi obce jest známo, že přiznání podali dne 26. února 1920 manželé Marie a Jaroslav K., nikoliv zcizitelé František a Marie K.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvažil nss toto:

Žal. úřad konstatuje, že oznámení, jež podle tvrzení st-lky ona se svým manželem jménem rodičů (zcizitelů) dne 26. února 1920 doporučeně na poštu podala, na vyměřující úřad nedošlo, a že se straně nepodařilo prokázat, že skutečně bylo podáno. Stížnost proti tomu namítá, že svědectvím obecního starosty prokázala st-lka, že oznámení za rodiče podala doporučeně na poštu.

Paragraf 17 dáv. řádu cí. patentu z 29. prosince 1915 č. 83 z. z. ustanovuje, že ten, kdo je povinen platiti dávku, jest povinen oznámiti úřadu vyměřovacímu do 14 dnů písemně neb protokolárně převod. Z ustanovení toho je patrné, že povinnost strany podati oznámení možno pokládati za splněnou teprve tehdy, když oznámení skutečně došlo na úřad vyměřovací, který na základě jeho má zahájit vyměřovací řízení. Kdyby již pouhé podání oznámení na poštu mělo platiti za podání oznámení u vyměřovacího úřadu, musilo by to v dáv. řádě výslovně býti vyznačeno. Strana, volíc k podání oznámení způsob zaslání poštou, činí tak na vlastní risiko a nese sama následky toho, jestliže tento prostředek selže a zásilka na vyměřovací úřad vůbec nedojde (srov. Boh. A 11.466/34).

Úřad konstatuje, že oznámení ve spisech není, a st-lka ani netvrdí, že ve spisech jest, nýbrž pouze vede důkaz potvrzením obecního starosty o tom, že oznámení podala na poštu. Tento důkaz je však za uvedeného právního stavu bez významu. Právem mohl tedy úřad vycházeti ze skutkového zjištění, že strana oznámení nepodala.

Jaký význam by měla po stránce úplného zjištění skutkové podstaty okolnost, že st-lka, jak tvrdí ve stížnosti, oznámení podala na poštu doporučeně, nemusil se nss zabývat, poněvadž potvrzení starosty neobsahuje tvrzení, že oznámení to podáno bylo doporučeně.